

μίας. Πλήν τοῦ μαύρου παρελάβομεν καὶ τὸν μεγάλον σκύλον. Ὁ Δίας ἠκολούθει φορτωμένος τὸ δρέπανον καὶ τοὺς λίσγους καὶ ψιθυρίζων ἐκ διαλειμμάτων: « Ἀνὰ θεμα τὸν κάραβον! », ἔπειτα ἠρχόμην ἐγὼ φέρων δύο κλεπτοφάναρα καὶ προηγείτο ὁ Λεγρὰν, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἔφερε παρὰ τὸν κάραβον δεμένον εἰς τὴν ἄκραν κορδονίου, διαγράφων δι' αὐτοῦ μαγικούς κύκλους εἰς τὸν ἀέρα. Δύσκολον ἦτο πλέον ν' ἀμφιβόλλω περὶ τῆς φρενοβλαβείας του. Τὸν

ἐλυπούμην ἐξ ὅλης καρδίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην οὐδὲν ἄλλο ἠδύναμην νὰ πράξω ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ νὰ τὸν ἐπιτηρῶ. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκδρομῆς οὐδὲν ἄλλο ἠυδόκει ν' ἀπαντήσῃ παρὰ μόνον: « Μετ' ὀλίγον θὰ ἰδῇς » ἢ « Ἐχε ὀλίγην ὑπομονήν ».

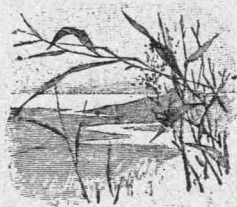
Ὑπερβάντες τὸ στενὸν διὰ τοῦ ἀκατίου ἠρχίσαμεν ν' ἀναβρίχόμεθα ἐπιπόνως τοὺς λόφους τῆς ἀπέραντι ὄχτης, διευθυνόμενοι βορειοδυτικῶς διὰ δυσβάτων ἀτραπῶν ἐν μέσῳ φοβερᾶς ἐρημίας. Μετὰ δύωρον περίπου πορείαν ἐφθάσαμεν εἰς τόπον ἔτι μᾶλλον ἀπαίσιον. Οὗτος ἦτο μικρὸν ὁροπέδιον ἐπὶ τῆς κορυφῆς δασώδους καὶ ἀποτόμου βουνοῦ, ἐσπαρμένου δι' ὀγκολίθων, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι θὰ κατεκυλόντο εἰς τὴν κοιλάδα, ἂν δὲν συνεκράτουν αὐτοὺς τὰ δένδρα. Ὁ τόπος ὅπου εὐρισκόμεθα ἦτο τὸσον ἀκνηθῶδες, ὥστε ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ προχωρήσωμεν ἂν δὲν ἔσπευδεν ὁ Δίας κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου του νὰ μᾶς ἀνοίξῃ δρόμον διὰ τοῦ δρεπάνου μέχρι γιγαντιαίου τινὸς λειριοδένδρου, τὸ ὁποῖον ὑψώνετο ἐν μέσῳ δεκάδος δρυῶν εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁροπέδιου. Τὸ δένδρον ἐκείνο ὑπερεῖχε κατὰ τὸ ὕψος, τὴν ἔκτασιν τῶν κλάδων καὶ τὴν πυκνότητά τοῦ φυλλώματος πάντα ὅσα ἔτυχεν νὰ ἴδω. Ὅταν ἐφθάσαμεν παρὰ τὴν ρίζαν του, ὁ Λεγρὰν ἠρώτησε τὸν Δία ἂν ἦτο ἱκανὸς ν' ἀναβρίχθῃ εἰς αὐτό. Ὁ δυστυχὴς μαῦρος ἐρχαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀπορῶν, ἔπειτα ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ δένδρου καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν τυχὴν ἀπήντησε μετὰ τινος ἀντρεσκαίας.

— Μαλιστα, ἀρέντη, ὁ Δίας δὲν γινώρκει δένδρον ὅπου δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀναβῇ.

— Τότε σπεῦσε ν' ἀναβῇς, διότι μετ' ὀλίγον θὰ νυκτώσῃ καὶ δὲν θὰ βλέπομεν τί κάμνομεν.

— Ἔως ποῦ πρέπει ν' ἀναβῶ;

[Ἐπεται συνέχεια]

ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

(Μῦθος Κριζώφ).

Ὁ βασιλεὺς τῶν δασῶν, τὸ φοβερὸν λιοντάρι ἔκαμε γυιὸν διάδοχον, μετὰ τοῦ Θεοῦ τῇ χάρι. Ἀλλὰ ἡ φύσις τῶν θηριῶν ἀπὸ τὸ φυσικὸν μᾶς αὐτὸ εἶνε γνωστὸ· παιδὶ χρονιάρικο δικὸν μᾶς ἀκόμη κι' ἀπὸ βασιλῆα ἂν εἶνε γεννημένο, εἶνε μικρὸ, ἀνόητον καὶ κακομοιρασμένο· ἐνῷ χρονιάρικο λιοντάρι ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ. Ὁ λέοντας λοιπὸν πατήρ, ἐπάνω εἰς τὸ χροῖον, ἐσκέφθη σοβαρὰ τὸ γυιὸν τυφλὸν νὰ μὴν ἀφήσῃ καλὸν διὰ τὸ θρόνον·

νὰ εὐμορῇ νὰ διοικῇ τὸ Κράτος μιὰν ἡμέρα καὶ νὰ μὴ βρίζουν γιὰ τὸ γυιὸν τὸν ἴδιον τὸν πατέρα. Ποιὸν νὰ μισθώσῃ τὸ λοιπὸν, ποῖον δάσκαλον νὰ πάρῃ νὰ καταστήσῃ βασιλῆα τοῦ θρόνου τὸ βλαστάρι; Τὴν ἀλωπού; εἶνε μὲ νοῦν αὐτὴ ἡ δολερή, μὰ εἶνε ψεύτρα φοβερή·

μὲ ψεύτη δὲ κάθε δουλειὰ εἶνε τυραννικὴ: Δὲν εἶνε, ὅχι, ἐπιστήμη· αὐτὸ βασιλικὴ, Ὁ λέων εἶπε. Νὰ κληθῇ ὁ τυφλοποντικός; Αὐτὸς εἶνε ὑπέρμετρα, ὡς λέγουν, τακτικός· οὐτ' ἓνα βῆμα θὰ τὸν δῇς ποτὲ νὰ προχωρήσῃ χωρὶς νὰ ψηλαφήσῃ·

κάθε σπυρὶ ποῦ γιὰ τροφὴν δική του εἰσιμάζει, τὸ καθαρίζει μόνος του, αὐτὸς τὸ καταβάζει· εἰς ἓνα λόγο, διαλαλοῦν ἀκόμη καὶ τὸ ἄλλο πῶς στὰ μικρὰ τὰ πράγματα εἶνε θηριὸν μεγάλο. κακὸ πῶς ἀπ' τῇ μύτῃ του μακρύτερα δὲ βλέπει· ἀλήθεια, ἔχει μέθοδον καὶ τάξιν ὅπως πρέπει πλὴν ὠφελεῖτ' αὐτὸς ἀπὸ τὰ δῶρα, ἐνῷ καθένας ξέρει

ὅτι δὲ μοιάζει μὲ φωνὴν τοῦ λιονταριοῦ ἢ χώρα. Ἰσως γιὰ δάσκαλον αὐτὸν τὸν ἀνθήρα νὰ φέρῃ;

Ὁ πάνθηρ εἶνε τολμηρὸς καὶ ἰσχυρὸς·

ἐκτὸς αὐτοῦ, εἶνε δεινὸς εἰς τὴν πολεμικὴν, δὲν εἶνε ὅμως ἐντρίβης εἰς τὴν πολιτικὴν· τοῦ δίκου τοῦ πολιτικοῦ καμμιὰ δὲν ἔχει γνώσι· ποῖα λοιπὸν μαθήματα στὸν βασιλῆα θὰ δώσῃ; Πρέπει νὰ εἶν' ὁ βασιλεὺς συγχρόνως καὶ κριτὴς καὶ ὑπουργὸς καὶ μαχητής·

ὁ πάνθηρ ὅμως μοναχὰ εἰςέειρε νὰ ξεσχίξῃ· γιὰ δάσκαλος βασιλικὸς καθόλου δὲν ἀξίζει. Μαζὶ μὲ ὅλα τὰ θηριὰ λοιπὸν εἰς τὴν ἀράδα καὶ ὁ ἐλέφαντας, ὅπου στὰ δάση θεωρήθη καὶ ἦταν σεβαστός, καθὼς ὁ Πλάτων στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν λέοντα κι' αὐτὸς ἀνάξιος ἐκρίθη. Κατ' εὐτυχίαν τώρα, ναὶ ἡ ὄχι, (δὲ θ' ἀργήσῃ ἡ ἱστορία εἰς αὐτὸ νὰ μᾶς φωτίσῃ ὑπομονῆς ἀνάγκη μόνον)·

ἀμέσως ὅπου ἤκουσε τοῦ βασιλῆα τὸν πόνο ὁ ὑφιπέτης αἰετός, ἐπίσης βασιλῆας κι' αὐτός, τῶν περρωτῶν ὁ βασιλῆας, φίλος τοῦ λιονταριοῦ πᾶσι ἐσκέφθη τὴν περίστασιν τὸν φίλον νὰ δουλῇ· [στὸς

τὸν σκύμον ἐπροσφέρθηκε ὁ ἴδιος ν' ἀναθρέψῃ. Ὁ λέων ἐλαφρώθηκε ἀπὸ μεγάλο βάρος.

Κι' ἀλήθεια· τί καλλίτερον παρὰ αὐτὸς ὁ τᾶρος εἰς τὸ παιδί τοῦ βασιλῆα διδάσκαλος νὰ γείνη; Ἰδοὺ λοιπὸν ἐτοίμασαν τὸ νέο λεοντάρι καὶ στὴ στιγμὴ ἐκείνη

στὸν αἶτόν τὸ ἔστειλαν μαθήματα νὰ πάρῃ πῶς βασιλεύουσιν. Χρόνια δύο περνοῦν ὅσους ῥωτοῦνε στὸ μεταξὺ, χιλία καλὰ γιὰ τὸ παιδί ἀκούνε· διασαλπίζουν τὰ πουλιὰ τὰ θαύματα ποῦ κάνει.

Ἦ διορία τέλος φθάνει ὅπου ὁ λέων-βασιλῆας γιὰ τὸ παιδί του στέλλει, πλησίον του τὸ θέλει.

Ἐφθασ' ὁ γυιὸς ὁ βασιλῆας κόσμον πολὺν συνάξει, μικροὺς μεγάλους κράζει, τὸν ἀκριβὸν καταφιλεῖ σφιχτὰ τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τέτοια λόγια τοῦ μιλεῖ:

« Ἀγαπητέ, διάδοχος μοῦ εἶσαι, τὸ γνωρίζεις· ἐγὼ θὰ λείψω γρήγορα, ἐσὺ νὰ ζῇς ἀρχίζεις· λοιπὸν τὸ θρόνον μὲ χαρὰν θεὰ σου παραδώσω. Τώρα εἰς ὅλους ἐμπροστὰ φανέρωσε ὡς τότο τί ἔμαθες, τί ξέρεις

καὶ τὴν εὐδαιμονίαν πῶς εἰς τὸ λαὸν θὰ φέρῃς; » Εἰς ταῦτα ἀποκρίθηκε ὁ γυιὸς— « Ἐγὼ πατέρα γνωρίζ' ὅσα ποτὲ κανεῖς δὲν ἔμαθ' ἐδῶ πέρα·

ἀπὸ τ' ὀρτίκι· ὡς τὸν αἰτό, ποῦ ζῇ ἐκεῖνος, ποῦ αὐτό,

τί τρώγει, τί αὐτὰ γεννᾷ ἀπὸ αὐτὰ καθένα καθὼς καὶ τί χρειάζεται, εἶνε γνωστὸ σ' ἐμένα! Ἀπ' τὸ σχολεῖν ἐνδεικτικὸν ἰδοὺ παρουσιάζω· δὲν λεν ἀδίκως τὰ πουλιὰ ὅτι καὶ τ' ἄστρον ἀρπάζω·

Ὅταν λοιπὸν τὸ κράτος μοῦ τὸ ἐμπιστευθῇς, ἐγὼ εἰς τὰ θηρία θὰ δείξω παρευθὺς φωνηαῖς νὰ κάνουν·

Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ βασιλῆας καὶ ὅλα τὰ θηρία τὸν νοῦν των χάνουν·

τῆς κεφαλῆς χαμήλωσαν, βρεθῆκαν σ' ἀπορία κι' ὁ γέρον λέοντας ἀργὰ ἐνόησε λιγάκι πῶς ἐκοπάνιζε νερὸ τὸ δόλιο λιονταράκι,

ὅτι ὀρθὰ δὲν ὁμιλεῖ,

ὅτι νὰ μάθῃ τὰ πουλιὰ πῶς ζοῦν δὲν ὠφελεῖ αὐτόν, ποῦ ἡ φύσις ὥρισε νὰ κυβερνᾷ θηρία καὶ ὅτι γιὰ τοὺς βασιλεῖς εἶνε φροντίς κυρία καὶ ἐπιστήμη ἀληθὴς ἐκ τῶν σπουδαιότερων, τοῦ ἔθνους τὸν ἐπακριβῶς τὴν φύσιν νὰ γνωρίζουν καὶ μόνον νὰ φροντίζουν

διὰ τῆς χώρας τὸ συμφέρον.

Π. Α. ΑΞΙΩΤΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

BIBLIA... ANOXYTIEINA

Εἶνε γεγονὸς τελείως ἀποδεδογμένον, ὅτι τὰ κολλητικὰ νοσήματα δύνανται νὰ μεταδοθῶσι διὰ μέσου βιβλίων, ἅτινα διήλθον διὰ τῶν χειρῶν ἀρρώστων ἢ ἀναρρωνούντων ἢ ὁπωσδήποτε ἐδέχθησαν νοσογόνα μικροβία ἐν δωματίοις, ἐν οἷς ἐνοσηλεύθησαν ἀσθενεῖς. Ὅλοι αἱ ἐκρηκτικαὶ νόσοι, ἡ σκαρλατίνα, ἡ ἰλαρά, ἡ εὐλογία, μεταξὺ ἄλλων ἡ διφθερίτις, εἶνε ἀσφαλῶς μεταδοσίμοι διὰ τοῦ μέσου τούτου. Ὅθεν πολὺ ἀσχολοῦνται σήμερον ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ ν' ἀποξηράνωσι τὴν πηγὴν ταύτην τῆς κολλητικότητος. Ἐν Ἐδιμβούργῳ ὁργανώθη ἤδη ὑπηρεσία, χάρις εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ διευθυνταὶ τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν λαμβάνουσι καθ' ἑκάστην κατὰ-λογον τῶν ἀρρώστων, μέτρα δὲ λαμβάνονται πρὸς ἐξακριβώσιν ἂν ἐδανείσθησαν βιβλία εἰς τὰς ἐν τῷ καταλόγῳ σημειούμενας οἰκίας. Τούτου δὲ θετικῶς δι' ἀστυ-

νομικῆς ἀνακρίσεως βεβαιουμένου, ὑπάλ-
ληλοι τῆς δημοσίας ὑγείας κατὰσχουσι τὰ
βιβλία, ἅτινα, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἢ
ἀπολυμαίνονται ἢ καταστρέφονται, π. χ.
βιβλίον τὸ ὑποῖον διήλθε διὰ τῶν χειρῶν
εὐλογιῶντος παραδίδεται ἀνοικτιρμόνως εἰς
τὸ πῦρ. Ὅμοια μέτρα ἐλήφθησαν καὶ ἐν
Βραδύφορ, μελετᾶται δὲ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ
μέτρου καὶ ἐν Λονδίῳ, ἐνθα ἡ πυκνότης
τοῦ πληθυσμοῦ πολλὰς παρουσιάζει περι-
πλοκάς. Καὶ ἐν Γαλλίᾳ δοκιμαζοῦσιν ἀντι-
σηπτικὰς σκευασίας διὰ τὴν ἀπολύμανσιν
τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν. Παρ' ἡμῖν αἱ
δύο ὑπάρχουσαι δημοσίου βιβλιοθήκαι δὲν
δίδουσι βιβλία κατ' οἶκον, τὸ μόνον δὲ
Βιβλιοδανειστήριον γαλλικῶν μυθιστορημά-
των προστατεύεται ὑπὸ τῆς ἀναμφισβη-
τήτου εὐσυνειδησίας τῆς ἐκλεκτῆς πελα-
τείας του. Ἐν τούτοις δὲν εἴμεθα ἀπηλ-
λαγμένοι τοῦ κινδύνου τῆς διὰ τῶν βιβλίων
μεταδόσεως νοσημάτων, διότι, ὡς ἐδόθησαν
πολλὰκις ἀφορμαὶ εἰς τὸν γράφοντα νὰ
παρρηγήσῃ, πολλοὶ παρ' ἡμῖν, καὶ οὐχὶ
πάντοτε οἱ ἄποροι, ὅπερ καθιστᾷ τὸ φαι-
νόμενον μᾶλλον δυσάρεστον, οὐ μόνον δὲν
ἀποφεύγουσι τὰ μεταχειρισμένα βιβλία, ὧν
τὰς σελίδας ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐμόλυνεν
ἴσως ἡ φυματιώδης ἀποπνοὴ φθισικοῦ προ-
κατόχου, ἀλλὰ καὶ περισσὴν προτίμησιν
δεικνύουσιν εἰς ταῦτα, χάριν ἐλαχίστου
χρηματικῶν κέρδους, ὅπερ εὐρίσκουσι με-
ταξὺ τῆς τιμῆς ἐνὸς νέου καὶ ἐνὸς παλαιοῦ
βιβλίου μετὰ τοῦ ὁποῖου πολλὰκις συναγο-
ράζουσιν ὀλέθρια διὰ τὴν ὑγείαν των ἢ
τῶν τέκνων των σπέρματα. Ἄλλοι πάλιν,
ἵνα μὴ δώσωσιν ὀλίγα χρήματα ν' ἀπο-
κτήσωσι βιβλίον τι, δανείζονται τοιοῦτον,
τὸ ὁποῖον πρὶν φθάσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ
τελευταίου κατόχου, πιθανῶς νὰ διήλθε
τῶν χειρῶν πάσχοντος κολλητικόν τι νό-
σημα. Ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία»
συνιστᾷ τοῖς ἀναγνώσταις αὐτοῖς ν' ἀπο-
φεύγωσιν ὅσον τὸ δυνατόν τὰ μεταχειρι-
σμένα βιβλία, ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ μὴ ποιῶν-
ται χρῆσιν αὐτῶν χωρὶς νὰ τ' ἀπολυμάνωσι.

Π*

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἑπιστημονικά,
Εἰδήσεις.

Τὴν π. Πέμπτην ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἑταιρείᾳ
ἐξαίρετον προαγγελθεῖσαν περὶ τοῦ Παρθενῶνος
διάλεξιν ὁ διαπρεπὴς γάλλος ἀρχιτέκτων καὶ καθη-
γητὴς τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν κ. Μάγν.
Μεταξὺ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου διεκρίνοντο ὁ
πρωτοπυργός κ. Νικόλαος Δελγηγιάννης, μέλη τινὰ
τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν
παρ' ἡμῖν ἐξόνων ἀρχαιολογικῶν Σχολῶν. Μετὰ
τὴν προσφώνησιν τοῦ προέδρου κ. Τζιβανοπούλου
καὶ τοῦ κ. Καβαδία (γαλλιστί) ἔλαβε τὸν λόγον ὁ
κ. Μάγν καὶ ὁμιλήσας εὐφραδέστατα περὶ τῆς ἀρχι-
τεκτονικῆς τοῦ Παρθενῶνος καὶ περὶ τῆς στερεώσεως

αὐτοῦ καὶ ἐπισκεψῆς, ὑποδείξας μέτρα ἀνάλογα πρὸς
τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ Δούρη προταθέντα. Τελευταῖον ὁ
γάλλος ἀρχιτέκτων ᾤκηθη νὰ θεωρηθῇ μὲν ἀρ-
κοῦντα ὅσα μέχρι τοῦδε ἐλήχθησαν περὶ τοῦ Παρ-
θενῶνος, νὰ ἐφαρμοσθῇ δὲ ὅσον τάχιστα τὰ
συμφωνῶς ὑπὸ πάντων προτεινόμενα.

Ἐγένετο ἐν Παρίσις κατὰ τὰ εἰθισμένα ἡ ἐτήσια
ἐκδήλωση τῶν ἐταίρων τοῦ Συλλόγου πρὸς ἐνί-
σχυσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν. Ἐν ἀρχῇ ὁμιλή-
σας ὁ πρόεδρος κ. Σλουμβέργερ, μετ' οὗ ὁ γραμμα-
τεὺς τοῦ Συλλόγου ἀνέγνωσε τὴν ἐκθεσιν περὶ τῶν
βραβευσθέντων συγγραμμάτων. Τὰ βραβεῖα ἀπενεμή-
θησαν φέτος ὡς ἑξῆς: Βραβεῖον Ζωγράφου: Εἰς τὸν
κ. Μαγν, διὰ τὸ «Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικόν» του.
Βραβεῖον Ζανδῆ: Εἰς τὸν κ. Βίκτωρα Βεράρ, ἀρ-
χαῖον μέλος τῆς ἐν Ἀθῆναις γαλλικῆς Σχολῆς, διὰ τὸ
σύγγραμμά του τὸ ἐπιγραφόμενον: «Περὶ τῆς κατα-
γωγῆς τῶν ἀρχαίων θρησκευμάτων». Τιμητικὴ
μυνία: Εἰς τὸν κ. Δ. Σεμιτέλον, καθηγητὴν τοῦ
ἐλληνικοῦ Πανεπιστημίου, διὰ τὴν «Ἑλληνικὴν Με-
τρικὴν» του. — Μετὰ τοῦτο ἀνεγνώσθη ἡ ἐκθεσις τῆς
ἐιδικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς ἐλληνικῆς τυ-
πογραφίας, καθ' ἣν ἀνεγνωρίσθη ἡ ὑπεροχὴ τῶν πα-
ρισινῶν τυπογράφων ἀπὸ τοῦς συναδελφούς αὐτῶν
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Κατότι καθιερώθη τὸ προσεδρεῖον.
Καὶ πρόεδρος μὲν τοῦ Συλλόγου κατὰ τὸ ἔτος 1895
ἐγένετο κατὰ τὸν κανονισμόν ὁ τέως πρῶτος ἀντι-
πρόεδρος κ. Δημήτριος Βικέλας, ἀντιπρόεδροι δὲ οἱ
κ. κ. Μιχαὴλ Βρεῖλ, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, καὶ
Δεσφάρ καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς.

Ἐστὴν τελευταία συναντικὴν τοῦ «Ὁμίλου τῶν
Ἐφελομοσίων» ἐμελεῖν ἡ Κυρία Δαρλαί, ἡ ἑξοχὸς
γαλλίς αἰοῦσας.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς π. Κυριακῆς ἐξελέγησαν
βουλευταὶ Ἀττικῆς κατὰ σειράν ἐπιτυχίας, οἱ
ἑξῆς: Ν. Λεβίδης, Α. Μουτσόπουλος, Δ. Σκυλί-
της, Ὁμηρίδης, Κ. Κολιάτσος, Ν. Καλλιφρονᾶς,
Α. Σούτσος, Α. Σκουζές, Δ. Ράλλης, Α. Ψύλλας,
Κ. Ἀγγελόπουλος, Γ. Κοζάκης Τυπάλδος. Πρώτος
ἐπιλαχὼν ὁ Ναύαρχος Κανάρης.

Καθ' ὅλον τὸ Κράτος ἐπερίσχυσαν οἱ δηλιγιαννικοὶ
βουλευταὶ. Ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν
νέαν Βουλὴν ἄνω τῶν 140 ψήφων. Ὁπαδοὶ τοῦ κ.
Τρικοῦπης ἐξελέγησαν περὶ τοὺς 20, οἱ λοιποὶ δὲ
εἰς Ραλλιοῖ, Καραπανικοὶ καὶ Ἀνεξάρτητοι.

Ἐρῆσας κατὰ 4 ψήφους τοῦ κ. Γουλιμῆ. Ὁ ἀπο-
κλεισμός ἐκ τοῦ Κοινοβουλίου ἀνδρός, οἷος ὁ τέως
πρωτοπυργός, ἐπροξένησε λυπηρὰν αἰσθησιν εἰς πάν-
τας, ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν φρονημάτων.

Ἀπέβωσεν ὁ ἰατρός τῶν βασιλοπαίδων Γ. Παπα-
ζήσης, ἀντ' αὐτοῦ δὲ προσετέθη ὁ κ. Κωνστ.
Σάββας, μέχρι τοῦδε ἰατρός τοῦ Διαδόχου.

Διέτριψεν ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας ἐν Ἀθῆναις, ὁ νεαρός
πρίγκιψ τοῦ Σιάμ Ρούνδρη Σίγγα, ἐλθὼν ἐξ
Ἀγγλίας, ὅπου σπουδάζει, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐλλη-
νικῶν ἀρχαιοτήτων.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Β'

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον).

16.—Πόθεν καὶ τί σημαίνει ἡ γαλλικὴ φρά-
σις *revenons à nos moutons*, ἡ τόσφ κοινὴ
καὶ παρ' ἡμῖν;

17.—Ἐκ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζη-
τουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῇ τὸ ὄνομα ἑλ-
ληνος ποιητοῦ, ἐκ δὲ τῶν τετάρτων γραμμάτων
τὸ ἐπώνυμόν του:

1) Θεὸς Ποτάμιος. 2) Χωρίον παρὰ τὰς Ἀ-
θήνας. 3) Νῆσος ἐλληνική. 4) Βασιλεὺς τῆς Ἀρ-
καδίας. 5) Οὐσιαστικὸν περιληπτικόν. 6) Φυτόν
κισσοειδές. 7) Σῶμα διαφανές. 8) Πόλις Περσική.

18.—Ὅταν εἴμεθα ὑπὸ τοὺς πόδας, περιπα-
τοῦμεν μὲ τὴν κεφαλὴν.

19.—Στραβομυρμιγκίλος πατέρας
Μὲ γλυκὸ παιδί
Καὶ τρελὸ τᾶγγόνι.

20.—Τὸ ὄνομα ἀρχαίου στρατηγοῦ καὶ πολι-
τικοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐν κύριον ὄνομα, ἀπὸ ἐν
ἄρθρον καὶ ἀπὸ ἐν οὐσιαστικόν.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ ἀντα-
ποκριταὶ τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑ-
στίας» νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὸν λ/μόν
τῶν πωληθέντων φυλλαδίων τοῦ πε-
ριοδικοῦ κατὰ τοὺς μῆνας Ἰανουάριον,
Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον, διότι οἱ
λ/μοὶ θὰ κανονίζονται κατὰ τριμηνίαν.

Ἀψυχον, Πειραιᾶ. Ἀνωμαλία μέτρου καὶ
γλώσσης. Ἡ ψυχὴ τοῦ ποιήματος εὐγενεστάτη.—
κ. Γ. Ι. Κ. Κωνσταντινουπόλιν. Ὑγεία
ἐπιστολὴν μας.—κ. Α. Δ. Ζ. Βωλον. Τὸ ἀνέκ-
δοτόν σας εἶνε γνωστότατον, ὡς πολλὰκις δημοσιευ-
θέν.—κ. Μ. Θ. Μεσολόγγιον. Τὸ διήγημά σας
φανερώνει ἄνθρωπον ἔχοντα ὀπισθόρηπον τὸ δῶρον τοῦ
γράφειν. Ἡ δημοσιεύσις του ὅμως εἶνε περιττή, ἀφ'
οὐ καὶ τὸ θέμα εἶνε κοινόν καὶ ἡ ἔκφρασις στερεοῖται
πρωτοτυπίας.—κ. Καλ. Κέρκυραν. Λίαν προσε-
χῶς θὰ σᾶς στείλωμεν τὰ δοκίμια. Ἀναμένομεν τὸ
χειρόγραφον τοῦ κ. Κ.—κ. Κ. Ν. Κ. Ζάκυν-
θον. Φοιτητὴς τῆς φιλολογίας καὶ νὰ γράφετε διη-
γήματα καὶ μάλιστα εἰς γλῶσσαν τῶσον ἀπλὴν!
Εἴθε ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων. Δυστυχῶς τὸ
διήγημά σας δὲν παρουσιάζει πρωτότυπον τούλαχι-
στον διατύπων ἑμάτος, τῶσον τετριμμένον. Ἄν
ἐξακολούθησθε, θὰ ἐπιτύχετε.—Ἐλπίδα. Ἐν-
ταῦθα. Εἴθε ἡ ἰδία, μὲ ἄλλο ψευδώνυμον. Ὡραῖον
τὸ ποιήμα σας, ἀλλ' ὄχι ὅπως τὸ πρῶτον. Κατ' ἀρ-
χὴν δὲν δημοσιεύομεν ἔργα ἀνωμόως ἢ ψευδωνύμως,
ἀν ἡμεῖς τούλαχιστον δὲν γνωρίζομεν τὸ ὄνομα τοῦ
συγγραφέως. Μήπως μᾶς ἐστείλατε ἄλλοτε ἐν ποιήμα
«Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς ἀδελφῆς μου»; Ἐκείνο ἦτο
ἐνυπόγραφον.—Μαθητὴν Γυμνασίου, Ζάκυνθον.
Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν καλαισ-
θησίαν ἐκάστου. Δύο-τρεῖς ἀμιλλῶνται περὶ τῶν
πρωτείων. Ἴσως ὁ καλλίστος εἶνε ὁ Στέφανος Μαρ-
τζώκης, ὁ ὁποῖος ἐκτιμᾶται πολὺ καὶ ἐν Ἀθῆναις.—
κ. κ. Κ. Δ. καὶ Β. Π. Ἀγυιάν. Ἡ διαφορὰ δὲν
εἶνε καὶ πολὺ μεγάλη. Εὐρέθησαν σκελετοὶ γιγάντων
ἀλλ' εὐρέθησαν καὶ σκελετοὶ νάνων. Ὁ μέσος ὅρος
τοῦ τότε καὶ τοῦ σημερινοῦ ἀναστήματος εἶνε σχεδὸν
ὁ αὐτός. Μολοντοῦτο ἀνθρωπολόγοι τινὲς φρονοῦσιν
ὅτι τὸ ἀνθρώπινον ὕψος θάινει ἐλαττούμενον.—κ.
Ι. Γ. Ε. Βωλον. Ὅλα ἐλήφθησαν.—Ὁδδην.
Ἐνταῦθα. Σᾶς ἀπαντῶμεν ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἑλ-
πίδα ἀνωτέρω. Πρέπει νὰ σᾶς γνωρίζομεν.—Κων-
σταν. Ἀλεξάνδρειαν. Εἶνε τὰ καλλίτερά καὶ ἀπὸ
ὅσα μᾶς ἐστείλαν ἕως τῶρα. Περιμένομεν καὶ ἄλλα.

Η ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ

ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

Τὸ καλλίτερον ποτόν, ἀνώτερον καὶ τῆς
Βενεδικτίνης ἀκόμην, εἶνε ἡ

FEUILLANTINE

τὴν ὁποίαν εὐρίσκετε εἰς τὸ κατάστημα
τοῦ κ. Γεωργίου Ι. Κορνάρου, ὁδὸς Αἰό-
λου παρὰ τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ καὶ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—825.